

μένη από τὸ μῖσος ὁποῦ τότε τυρλώνει ἐναντίον εἰς ἐκείνους ὁποῦ δὲν ἔχουνε τὴ θρησκεία του. Τούτην τὴν ἐβδομάδα οἱ Ἑβραῖοι πρέπει νὰ κλειστοῦνε, γιατί ὁ χριστιανὸς ἐπαραλόγησε, καὶ πουλιὸ δὲν γνωρίζει ὄρα. . . δὲν εἶναι πουλιὸ ἄνθρωπος, εἶναι θηρίο, εἶναι κτήνος, θρησκευτικὸ κτήνος, ὁποῦ νομίζει νὰ ὑπηρετῇ τὴ θεότητα, ὅταν ἡ ψυχὴ του εἶναι ἀφιλόξενη, ὅταν ἡ διαγωγὴ του εἶναι ἀνίερη! Οἱ Ἄγγλοι δὲν ἔχουνε χρεια νὰ κλειστοῦνε γιατί εἶναι πολλοί, καὶ εἶναι σὲ ἀφεντάδες τοῦ Τόπου· ὁ χριστιανὸς ὁμοῦ περιόντας ἀπὸ σιμὰ τοὺς τοὺς δίνει μία μαπαὶ εἰς τὴν ὁποία βίβει ὄλο του τὸ μῖσος, καὶ μουρμουρίζει, γι' ἀγάπη Χριστοῦ, βρασιὲς καὶ κατάρεσι...

Οἱ Νυμφιοὶ τῆ Μεγάλῃ-Δευτέρῃ καὶ Μεγάλῃ-Τρίτῃ τὸ βράδι κάνουνε πάλε πούληση στὰ μαγαζιά τοῦν κοιταῶνε, καὶ οἱ παπάδες καὶ ἀγγὴ σαρόνονν τὰ τσουφλια. Τὴν Μεγάλῃ-Πέμφτῃ χρησιμοποινε οἱ καμπάνες· εἰς τὴν συνήθεια ποῦ δὲν βρασιτῇ παρὰ μόνον δύο ἡμέρες· μὰ τὰ καλά πράγματα εἶναι ἀποδοτόρια! . . . Τὴ Μεγάλῃ Πέμφτῃ τὸ βράδι εἶναι τὰ δώδεκα εὐαγγέλια· ἀκολουθία ἐχτεταμένη εἰς τὴν ὁποία πολλοί, ἀφοῦ φάν τὰ στοργάγια τους, ἀποκοιμηθῆναι, καὶ οἱ ἄλλοι, ποῦ ἄρῃον ἐπιταυτοῦ βελόνια, τοὺς ξάφτουνε ἢ τοὺς καίν' τὰ μαλιά, ἢ τοὺς κάνουν ἄλλο παρόμοιο καὶ ξεδόνουνε. Τὴν Μεγάλῃ-Παρασκευὴ τὴν ἀγγὴ εἶναι ἡ Σταύρωση.

Ἡ Σταύρωση εἶναι μία θεατρικὴ παράσταση. Οἱ διεφθαρμένοι τοῦτοι χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι διατηροῦν ἀκόμη τὸ ὄνομα χριστιανοί, οὐσιωδῶς ὁμοῦ εἶναι εἰδωλολάτρεις, ἔχουν

ἓνα εἶδολο ξύλινο τὸ ὁποῖο λατρύθουνε, καὶ κάθε Μεγάλῃ-Παρασκευὴ τὸ σταυρόνουνε.¹ Ἡ σταύρωση τοῦτη χρησιμεύει γιὰ νὰ ξανακείνη καὶ νὰ δυναμώη μεσ' τὴν ψυχῆ-τους τὸ μῖσος ὁποῦ νομίζουνε νὰ εἶναι σὲ χρῆος νὰ θρῦφουνε ἐναντίον εἰς τοὺς Ἑβραίους. Εἶναι γιὰ τοῦτο ποῦ τοῦτην τὴν ἡμέρα βγαίνουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ τους πουλιὸ θηρία παρὰ ποτέ. Σήμερα ἡ ἀκολουθία βαστάει τέσσαρες ὥρες! . . . Ὁ μοναχὸς ἱεροκήρυκας δὲ ἔμνηση τρεῖς ὥρες! . . . Μιλεῖ τρεῖς ὥρες γιὰ τὴν πρόληψη ποῦ ἐπάρχει στὸν τόπο, πῶς ὅσο περισσότερο κανεὶς ἔμλεῖ, τόσο περισσότερο λέει ὅσο περισσότερο ἔμλεῖ, τόσο ἀξιότερος εἶναι. Ἔτσι, ὁ ἓνας ἰδρόνει ἔμλοντας, οἱ ἄλλοι ἰδρόνονν ἀκούοντες! . . . Ἐρῆμα, τόσος ἰδρόνος χωρὶς διάφορο. Τέλος-πάντων τελειοῦναι, καὶ ἡ εὐχαρίστηση τοῦ τέλους κίνει ὥστε νὰ λησμονηθῆται τὸ βάσανο. Οἱ χριστιανοὶ γυρίζουνε σπῆτι τους, καὶ βρασιουνε τὰ πράγματα τους κλειμένα. Ἐκεῖνοι ποῦ σινηθοῦνε κάθε χρόνο σὰ σήμερα ν' ἀνοίγουν' τὰ σπῆτια, ξεμολογηθῆναι καὶ μεταλαμβάνουνε λίγες ἡμέρες προτιήτερα γιὰ νὰ βγάλουν' τὴν ἐγ-

1) Τὰ εἶδωλα τῶν Γρεκῶν διαφέρουνε ἀπὸ τῶν Ἰταλῶν τὰ εἶδωλα κατὰ τοῦτο. Οἱ Ἰταλοὶ κύνουν' τὰ εἶδωλά τους εἰς τὸ φυσικὸ, ἐνῶ οἱ Γρεκοί, γιὰ μίαν διεφθαρμένη αἴσθησι, τὰ δικὰ τους τὰ κύνουνε ζουπιμένα. Ἔτσι, ἀπάνου σὲ μίαν ταῦλα κόβουν' ἓνα σχῆμα ἀνθρώπινο, τοῦ ὁποῖου ξεχωρίζονται τὰ πόδια, τὰ χέρια, ἡ πλάτης, ὁ κορμὸς ὄλος καὶ τὸ κεφάλι· τὰ ἐξ ἑλοιπὰ, τοῦ τὰ ζωγραφίζουνε με χρώματα. Ἀκολουθῶντας, τὸ εἶδολο τοῦτο εἶναι ἓνας τραγέλαφος μεταξὺ ἀγάλματος καὶ εἰκόνας, μεταξὺ γλυπτοῦ καὶ ζωγραφίας.